

Interview: Michael Kamp Mathias Clasen

Den unge, sjællandske forfatter Michael Kamp (f. 1974), som debuterede med romanen *Bobs Saga* (anmeldt i *Himmelskibet* 14) i 2006, har vakt røre i den fantastiske undergrund med sine morsomme og stærkt satiriske romaner. *Bobs Saga* blev efterfulgt af den kulsorthumoristiske horrorperle *Fordærv* (anmeldt i *Himmelskibet* 15) i 2007, og samme år kom *Bobs Saga 2* (anmeldt i dette nummer) fra den produktive skolelærers hånd. Jeg har talt med forfatteren om genrerne og hans forfatterskab, og er vel næppe alene om at vente i spænding på hans fremtidige litterære frembringelser: dette her tyder godt!

Lad os høre lidt om dig selv!

Jeg vil mene, jeg er arketyper på en drømmer. Jeg har altid haft en livlig fantasi og bruger mine fortællinger til at virkeliggøre nogle af de mange ting, der har udspillet sig i min fantasi, dog også med inspiration fra de rollespil jeg gennem tiderne har spillet - og i øvrigt stadigvæk gør!

Jeg har været asetro de sidste 13-14 år og er medlem af Forn Siðr – ase- og vanetrosamfundet i Danmark. Der er mange mennesker, der ikke forstår den religiøse tilgang til verden, men de fleste respekterer mit valg.

Jeg arbejder nu på 6. år som lærer, og det betyder meget for mig. Det er fantastisk at kunne betyde noget for de unge menneskers udvikling, og det opvejer alle de knap så gode ting ved jobbet. Jeg er bedst til de store og er et af de få mennesker, der elsker at stå mandag morgen med en sløv 8. klasse.

Jeg kan godt lide de dystre og morbide ting i livet. Horror-film, sort humor, gysere og det undergrundsmiljø vi heldigvis også har i Danmark. Vi er ind imellem ved at blive kvalt i pænhed, så det er lækkert at kunne give los med god, politisk ukorrekt sort humor.

Du arbejder med de fantastiske genrer og har skrevet fantasy og horror. Kommer der science fiction fra Michael Kamp?

Faktisk var to af de tre første romaner jeg skrev science fiction. *Vandringen* var en apokalyptisk fortælling om en flok børn i en verden efter atomkrigen, meget inspireret af Mad Max filmene. *Necropolis* fulgte en bande af overflødige unge i en fremtidig storby, hvor kedsomheden og altings meningsløshed gjorde bandeidentiteten og volden til det eneste indhold i gruppens liv.

Ingen af dem er blevet udgivet, og bliver det nok heller aldrig, men jeg har flere historier planlagt. Jeg kommer forhåbentlig med en bog eller to om året fra nu, så jeg kommer helt sikkert tilbage til science fiction.

Hvorfor arbejder du netop med fantastisk? Hvad kan de genrer, som andre genrer ikke kan? (Dels fra forfatterens synspunkt, og dels fra læserens: hvorfor tiltrækkes folk af fantasy og horror?)

Jeg tror, at man altid skriver det samme, som man læser. Når jeg selv skal slappe af med en god bog, så gider jeg ikke rigtig socialrealisme. Jeg får rigelig af menneskeskæbner ind på livet i hverdagen, så jeg vil hellere udfordre min fantasi.

Og jeg har intet imod ren underholdning. Idéen om, at alle romaner skal handle om mere end blot historien er forfejlet i mine øjne. Der er intet galt i at læse en god bog eller se en god film, der koncentrerer sig om fortællingen og ikke skal kommentere på samfundet eller kønspolitik. Selvfølgelig er det kun et plus, hvis historien får læseren til at reflektere over nogle ting, men det er ikke nødvendigt.

Jeg kan f.eks. rigtig godt lide Jack Yeovils *Orgy of the Blood Parasites* – vold, sex, mutanter og en virus, der begynder at tænke. Alle de gode ting i livet. :)

Omvendt er jeg også helt vild med *Intet* af Janne Teller, som er en fantastisk bog.

Jeg tror, at den fantastiske genre er populær, fordi den giver friheden til at fortælle den gode historie og samtidig holder mulighederne for dybere budskaber åben.

Dine bøger har et postmoderne, (selv-)ironisk/distanceret forhold til genrerne og sig selv. Regner du med at skrive "straight" fantastisk?

Ja, det kommer jeg tilbage til.

Jeg kan godt lide min tilgang til fantasy-genren, for genren bliver nemt ret selvhøjtidelig, men jeg vil ikke sætte mig selv i bås. Jeg har bl.a. en samling af horror-noveller i tankerne, og mens humor selvfølgelig vil være en del af historierne (al god horror har humoristiske elementer), så bliver de forhåbentlig mere skræmmende end sjove.

Du udgiver og markedsfører selv dine bøger. Hvorfor?

Det startede af nød.

Lige fra det første roman-manuskript var færdigt, har jeg sendt dem ind til de forskellige forlag. De første er alle sammen (heldigvis) blevet afvist – i dag ville det være pinligt, hvis de var kommet på gaden. Da jeg havde skrevet Bobs Saga, sendte jeg det ind til Tellerup.

De kunne godt lide den, men vurderede, at fantasy-markedet var overmættet så en debutant kunne ikke tjene sig selv hjem.

Det var en ærlig tilbagemelding, for et forlag er jo en forretning, men det gav mig blod på tanden. Hvis kvaliteten var i orden, så kunne jeg jo selv udgive det.

Efter noget søgen fandt jeg Books on Demand, og de tilbød en service jeg havde råd til og kunne lide.

Efter den første udgivelse kom på gaden havde jeg lært en masse ting.

Der er noget befriende i, at der ikke er nogen der blander sig i mit arbejde, og mine historier må bære sig selv.

Det er et kæmpe ansvar og en kæmpe frihed selv at have kontrollen med det hele. Jeg bliver selv straffet for enhver fejl og jeg kan selv høste æren, når det går godt.

Det er også meget svært.

Man er nødt til at have et realistisk ambitionsniveau. Når man er ukendt og ikke har noget reklamebudget, så er den første tid meget op ad bakke.

Bare det at få sine bøger anmeldt er svært, for der ses meget ned på selvudgivelser. De fleste aviser vil ikke røre ved dem.

Så det første år gik rigtig langsomt, indtil jeg pludselig begyndte at få nogle kontakter og blive anmeldt i forskellige medier.

Det er stadig en ulempe at ingen mennesker udenfor en relativ snæver kreds på internettet har hørt om bøgerne, så jeg er meget stolt af, at Fordærv alligevel har solgt over 400 stk. siden den udkom i sommerferien.

Bobs Saga sælger noget langsommere, men de er også rettet mod et mere snævert publikum. Jeg får meget positive tilbagemeldinger fra læserne, så de skal nok klare sig.

Hvem er dine yndlingsforfattere? Blandt danske forfattere? Dine yndlingsbøger og -film? Og i forlængelse heraf, hvem og hvad inspirerer dig?

Af de engelske er Stephen King, Dean R. Koontz, Clive Baker, Poe og selvfølgelig Lovecraft er en stor inspiration, men den forfatter, der i mine øjne står over dem alle, er Terry Pratchett. Hans måde at kombinere humor og ganske alvorlige samfundskommentarer har jeg dyb, dyb respekt for.

Jeg slugte Dragon Lance bøgerne, da jeg var knægt, men fandt Lord of the Rings for tørre.

Af danske forfattere kommer man jo ikke uden om Dennis Jürgensen. Da jeg var barn, læste jeg alle de Dennis-bøger, jeg kunne komme i nærheden af. Han har æren af at være den *eneste* forfatter, der nogen sinde har fået mine ben til at ryste under mig, da jeg rejste mig efter at have læst en af hans historier. Det var fra gyser-samlingen *Grønne Øjne* – historien om en hånddukke, der sætter sig fast og begynder at tage kontrollen [”Dumme dukke”]. Jeg kan overhovedet ikke huske de andre historier, men håndduken har jeg aldrig glemt.

Tre gode bøger: *Battlefield Earth* (Ja-ja, filmen stinker og han startede Scientology, men LÆS DEN for fanden! Supergod), *Det Mørke Tårn* og *Intet*.

Jeg læser meget og ser mange film. Jeg har en god smag i dårlige film og ser troligt den ene c-film efter den anden, fordi der ind i mellem dukker perler op af skidtet.

Gode film: *Battle Royal*, *Resident Evil*, *Dawn of the Dead*, *Pitch Black*, *Event Horizon*, *Toxic Avenger*, *Hollywood Chainsaw Hookers* og *Cheerleader Ninjas*. :)

Dårlige film: *Creature* (3 timer af dit liv, du ikke får igen), *Metal Storm* (værste film nogensinde) og alle Leslie Nielsen film efter *Police Squad*.

Jeg kan rigtig godt lide historier, der har en selv-ironisk distance til tingene. Alt for tit støder man ind i folk, der tager sig selv meget seriøst, så selv-ironi er befriende. Ting, der vender det velkendte på hovedet er et hit.

Historier, hvor skurkene viser sig at være heltene, eller hvor der stilles spørgsmålstejn ved de ting, vi tager for givet.

Jeg kan slet ikke lade være med at bruge det i mine egne historier.

I *Fordærv* optræder alle som om zombier er det mest normale i verden og i *Bobs Saga* er man ikke nået mange kapitler ind, før man opdager at heltene ikke er specielt heltedige, og at skurkene ikke nødvendigvis er onde.